

УДК 657.338.2

DOI: <https://doi.org/10.37000/ebbsl.2023.04.04>

Крюкова Ірина Олександрівна,
доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри обліку і оподаткування
Одеського державного аграрного університету
ORCID 0000-0002-0577-6364
odau-byx_oblik@ukr.net

Гаврилюк Вероніка Олександрівна
здобувач освітнього ступеня «Магістр»,
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»
Одеського державного аграрного університету
odau-byx_oblik@ukr.net

Казновська Людмила Михайлівна
здобувач освітнього ступеня «Магістр»,
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»
Одеського державного аграрного університету
odau-byx_oblik@ukr.net

ФІНАНСОВІ РЕЗУЛЬТАТИ ДІЯЛЬНОСТІ БІЗНЕС-СУБ'ЄКТІВ ЗА УМОВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Анотація

Метою статті є визначення сутнісних ознак сталого прибутку, як основного результату бізнесу, та оцінка фінансових результатів діяльності бізнес-суб'єктів аграрного сектору національної економіки.

Наукова новизна одержаних досліджень полягає у доповненні методичних засад прибутку як основної категорії бізнесу за умов імплементації у практичну діяльність суб'єктів підприємницької діяльності. Дослідження показали, концепція сталого розвитку сьогодні постає пріоритетною для теперішніх і майбутніх поколінь. За таких обставин виникають об'єктивні умови створення фінансового базису для досягнення цілей і завдань сталого розвитку сільського господарства і сільських територій. Формування такого базису є однією з нових якісних характеристик сталого прибутку. У статті доведено, що сталий прибуток, на відміну від традиційних концепцій і методичних підходів до його сприйняття, має трьохвимірну архітектуру, яка включає: економічний вимір, соціальний та екологічний виміри. Одним з основних організаційних форм трансформацій аграрних підприємств у напрямі забезпечення сталості постає корпоративна соціальна відповідальність аграрного бізнесу. Виявлено, що активність впровадження у практичній діяльності принципів сталого розвитку визначається рівнем розуміння і сприйняття сталих цінностей з боку бізнесу і суспільства, а також загальною корпоративною культурою управління агрокомпаніями.

Висновки. Дослідженнями встановлено, що аграрний сектор економіки України має потужний запас міцності та рентабельності діяльності. Фінансові показники діяльності сільськогосподарських підприємств мають позитивну тенденцію, а рівень прибутковості їх функціонування є вищим за середні показники по національній економіці. Збереження рентабельності аграрного сектору під час дії військового конфлікту у країні підкреслює

потужний запас міцності сільського господарства, як виду економічної діяльності, та передумови відновлення стійкості у майбутньому.

Ключові слова: сталий розвиток, прибуток, агрокомпанії, корпоративна соціальна відповідальність, аграрний бізнес, рентабельність.

UDC 657.338.2

Kryukova Irina O.,
Doctor of Economics, Professor,
Head of the Department of Accounting and Taxes,
Odessa State Agrarian University
ORCID 0000-0002-0577-6364
odau-byx_oblik@ukr.net

Havrilyuk Veronika O.,
holder of the Master's degree,
specialty 071 "Accounting and taxation"
Odessa State Agrarian University
odau-byx_oblik@ukr.net

Lyudmila Mykhaylivna K.,
holder of the Master's degree,
specialty 071 "Accounting and taxation"
Odessa State Agrarian University
odau-byx_oblik@ukr.net

FINANCIAL RESULTS OF THE ACTIVITIES OF BUSINESS SUBJECTS UNDER THE CONDITIONS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Abstract

The purpose of the articles is determination of essential signs of sustainable profit as the main result of business and assessment of financial results of business entities of the agrarian sector of the national economy.

The scientific novelty - of the received research is in addition to the methodical principles of profit as the main category of business under the conditions of implementation in the practical activity of business entities. The concept of sustainable development is becoming a priority for current and future generations. Under such circumstances, objective conditions for creating a financial basis for achieving the goals and objectives of sustainable development of agriculture and rural areas arise. The formation of such a basis is one of the new qualitative characteristics of sustainable profit. The article proves that sustainable profit, in contrast to traditional concepts and methodical approaches to its perception, has a three-dimensional architecture. The architecture of sustainable profit includes: economic dimension, social and environmental dimensions. Corporate social responsibility of agrarian business is considered as one of the main organizational forms of transformation of agrarian enterprises in the direction of ensuring sustainability. It was revealed that the activity of implementing the principles of sustainable development in practical activities is determined by the level of understanding and perception of sustainable values by business and society, as well as by the general corporate culture of agricultural company management.

Conclusions. *Research has established that the agrarian sector of the Ukrainian economy has a strong margin of strength and profitability. The financial indicators of agricultural enterprises have a positive trend, and the level of profitability of their operation is higher than the average indicators of the national economy. The preservation of the profitability of the agricultural sector during the military conflict in the country emphasizes the strong reserve of strength of agriculture as a type of economic activity and the prerequisites for the restoration of sustainability in the future.*

Key words: *sustainable development, profit, agricultural companies, corporate social responsibility, agrarian business, profitability.*

Вступ. Успішний розвиток аграрного бізнесу в Україні за сучасних умов неможливий без врахування ключових тенденцій, пов'язаних із вирішенням найважливіших для суспільства екологічних, соціальних, економічних питань. Сукупність цих напрямів діяльності компаній, розвитку галузей та національних економік у світовій практиці систематизувалась у рамках концепції сталого розвитку, яка сьогодні постає базовою для всіх розвинутих країн та постає економічним фундаментом існування майбутніх поколінь. Україна прагне до підвищення рівня конкурентоспроможності національної економіки на європейському та світовому ринках, доручення до провідних економічних спільнот світу, намагається забезпечити високій рівень якості життя населення та продовольчу безпеку. Розв'язання цих найважливіших для національної економіки завдань за сучасних умов неможливе без імплементації у практику агроменеджменту ключових стратегічних засад сталого розвитку, які вже постали домінантними для більшості країн Європи та світу. Вирішення актуальних поточних та стратегічних питань забезпечення гідного рівня добробуту сучасних та майбутніх поколінь вимагає імплементації принципів і стандартів сталого розвитку у господарську діяльність агрокомпаній України вже сьогодні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виключна актуальність та перспективність питань сталого розвитку у світі та національній практиці зумовила підвищену увагу до її науково-теоретичних і прикладних засад з боку значної кількості вітчизняних вчених. Потужний вклад у розвиток питань сталого розвитку аграрного сектору та сільських територій зробили такі відомі науковці, як Бездушна Ю.С., Бруханський Р.Ф., Власенко Т.А., Красноручський О.О., Лагодієнко В.В., Лупенко Ю.О., Малік М.Й., Мармуль Л.О., Месель-Веселяк В.Я., Назаренко О.В., Плаксієнко В.Я., Пугачов М.І., Саблук П.Т., Шпикуляк О.Г. та інші. Разом з тим, складність трансформаційних процесів та повільні темпи імплементації засад сталого розвитку у практичну діяльність бізнес-суб'єктів аграрного сектору зумовлюють актуалізацію здійснення подальших наукових пошуків у даному напрямі.

Корпоративна сталість передбачає обґрунтування стратегій розвитку бізнесу, які задовольнятимуть не тільки інтереси бізнесу, але й інтереси інших зацікавлених сторін (суспільства, громад, місцевих територій, майбутніх поколінь) тощо. Нове сприйняття змісту прибутку, як головного показнику фінансових результатів господарської діяльності підприємств, передбачає розширення рамок традиційного розуміння прибутковості та її призначення і орієнтується на створення стратегічного потенціалу бізнесу у сфері вирішення

соціально значимих проблем і завдань людства. Корпоративна результативність за нових умов і бачень оцінюється як спроможність розв'язання суспільно значимих соціальних, екологічних та економічних завдань, а величина прибутку бізнесу – як кількісний вимір цієї спроможності. При цьому, на думку зарубіжних вчених [1, с. 325] прибуток бізнесу набуває нових принципів: екологічні цілісність, соціальна справедливість та економічне процвітання. Масуд М. та інші уточнюють, що за умов реалізації концепції сталого розвитку у стратегічному корпоративному управлінні фінансовий менеджмент має зосереджуватись на трьох ключових напрямках: постійна підтримка інтересів стейкхолдерів, розвиток ринкових можливостей та покращення фінансових показників діяльності [2, с. 8]. Концепція сталого розвитку бізнесу змінює також і методи формування прибутку компанії, які переважно орієнтуються на засадах екологічних інвестицій і інновацій, мінімізації відходів, управлінні талими ланцюгами постачання та інших методах, які враховують інтереси теперішніх і майбутніх поколінь.

Виняткова важливість та актуальність концепції сталого розвитку призвела до появи значної кількості досліджень, що виявляли зв'язок між рівнем корпоративної соціальної відповідальності, пріоритетності принципів сталого розвитку для бізнесу та відповідними впливом її на фінансові результати діяльності компаній. Окремі науковці підтверджуються наявність тісного зв'язку між ступенем соціальної відповідальності бізнесу та кінцевими фінансовими результатами господарської діяльності [3, с. 680; 4, с. 371]. Інші автори доводять статистично низький рівень залежності [5, с. 363]. Разом з тим, остаточний результат залишається дискусійним внаслідок специфічного характеру впливу стратегій сталого розвитку на прибутковість бізнесу та довгострокового його характеру, для прояву якого потрібний значний проміжок часу та витрати.

Великі компанії яскраво демонструють зв'язок між їхньою діяльністю у сфері сталого розвитку із формуванням вартості індивідуального бізнесу та суспільної цінності. Сьогодні важливим є продемонструвати цю залежність покупцям, персоналу, інвесторам, акціонерам та всім зацікавлених суспільним групам, показати, що така залежність має комерційний ефект та вирішує найважливіші екологічні та соціальні питання [6]. Такий зв'язок є засобом підвищення рівня прибутковості та нарощування вартості для інвесторів. Феррел А. та інші доводять, що, на фондових біржах фінансові інструменти компаній, які демонструють корпоративну звітність зі сталого розвитку, мають більший попит [7, с. 592].

Метою статті є визначення сутнісних ознак сталого прибутку, як основного результату бізнесу, та оцінка фінансових результатів діяльності бізнес-суб'єктів аграрного сектору національної економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Економічним базисом створення прибутку у бізнесі є капітал. Як відмічає OECD за умов імплементації у практичну діяльність компаній принципів сталого розвитку, бізнес-капітал включає п'ять основних компонентів: 1) фінансовий капітал; 2) виробничий капітал (засоби та предмети праці, відповідне інфраструктурне забезпечення); 3)

природний капітал (природні ресурси, екосистема); 4) людський (інтелектуальний) капітал; 5) соціальний капітал у форматі соціальних мереж та інституцій [8].

Прибуток, який отримує бізнес від сталого розвитку, також включає всі форми підприємницького капіталу та переосмислює сутність і сприйняття корпоративного прибутку у площині його розподілу. Традиційні підходи, які поки домінують у практиці агроменеджменту більшості середніх та малих підприємств України, розглядають екологічний та соціальний (людський) капітал як інструменти максимізації економічного прибутку, що є власністю засновників агробізнесу.

Сталий прибуток – нова економічна категорія, яка є результатом прояву ціннісно-орієнтованих концепцій управління, базисом яких є глобальні і національні цілі сталого розвитку. На відміну від традиційних підходів агроменеджменту, концепція сталого прибутку не підпорядковує соціальний та екологічний капітал фінансовим цілям і завданням бізнесу. Сталий прибуток передбачає можливості відновлення, відтворення та накопичення соціального і екологічного капіталу не тільки в інтересах теперішніх поколінь, але й в інтересах майбутніх. Корпоративна соціальна відповідальність та практика ESG є формами прояву сталого прибутку у практичній площині.

Сталий прибуток аграрних компаній – концепція агроменеджменту, стратегічно орієнтована на теперішні та майбутні цінності бізнесу, стейкхолдерів, мешканців сільських територій, суспільства у цілому. Сталий прибуток не підпорядковує питання сталого розвитку сільського господарства цілям рентабельності. Даний підхід інтегрує всі форми капіталу на рівних засадах та у інтересах всіх учасників суспільного процесу.

За даними звіту Всесвітнього економічного форуму «Прискорення досягнень стійких трансформацій: усунення міфів для досягнення нових цінностей» за результатами опитування керівників великого та середнього бізнесу було визначено п'ять основних перешкод для повної прихильності компаній концепції сталого розвитку: складність, вартість, практичність, надійність, швидкість [9]. Перехід нові цінності і засади управління за даними, форуму, можливо, перш за все на умовах включення у традиційне управління нових технологічних і людських можливостей. Початок має ґрунтуватись на інноваційному базисі та цифрових можливостях залучення фінансових ресурсів (інвестицій).

Методичні та прикладні засади концепції сталого прибутку мають тісний зв'язок із теорією потрійної прибутковості TBL [10, с. 31], яка стверджує, за замість одного виду прибутку компанії мають отримувати і розподіляти три види: економічний, соціальний та екологічний прибуток. Теорія потрійного результату (потрійного прибутку Дж. Елкінгтона) стверджує, що бізнес має приділяти рівноважну увагу фінансовим інтересам власників та екологічній і соціальній складовим питанням. У складі потрійного прибутку відокремлюються три основним елементи: економічний (фінансовий) прибуток, люди та планета.

Потрійний прибуток орієнтований на стратегічну перспективу та спроможний сформувати базис для досягнення довгострокових конкурентних переваг бізнесу.

Економічна складова потрійного сталого прибутку передбачає формування фінансових можливостей для створення економічних цінностей, які враховуватимуть соціальні та екологічні пріоритети і завдання розвитку агробізнесу.

Соціальна складова враховує засади корпоративності сталості, що пов'язана із формуванням рівноправних та інклюзивних відносин з різними стейкхолдерами компанії (персонал, покупці, споживачі, суспільство у цілому).

Економічна складова стратегічно орієнтована на збереження природних ресурсів та мінімізацію негативного впливу бізнесу на навколишнє середовище (рис. 1).

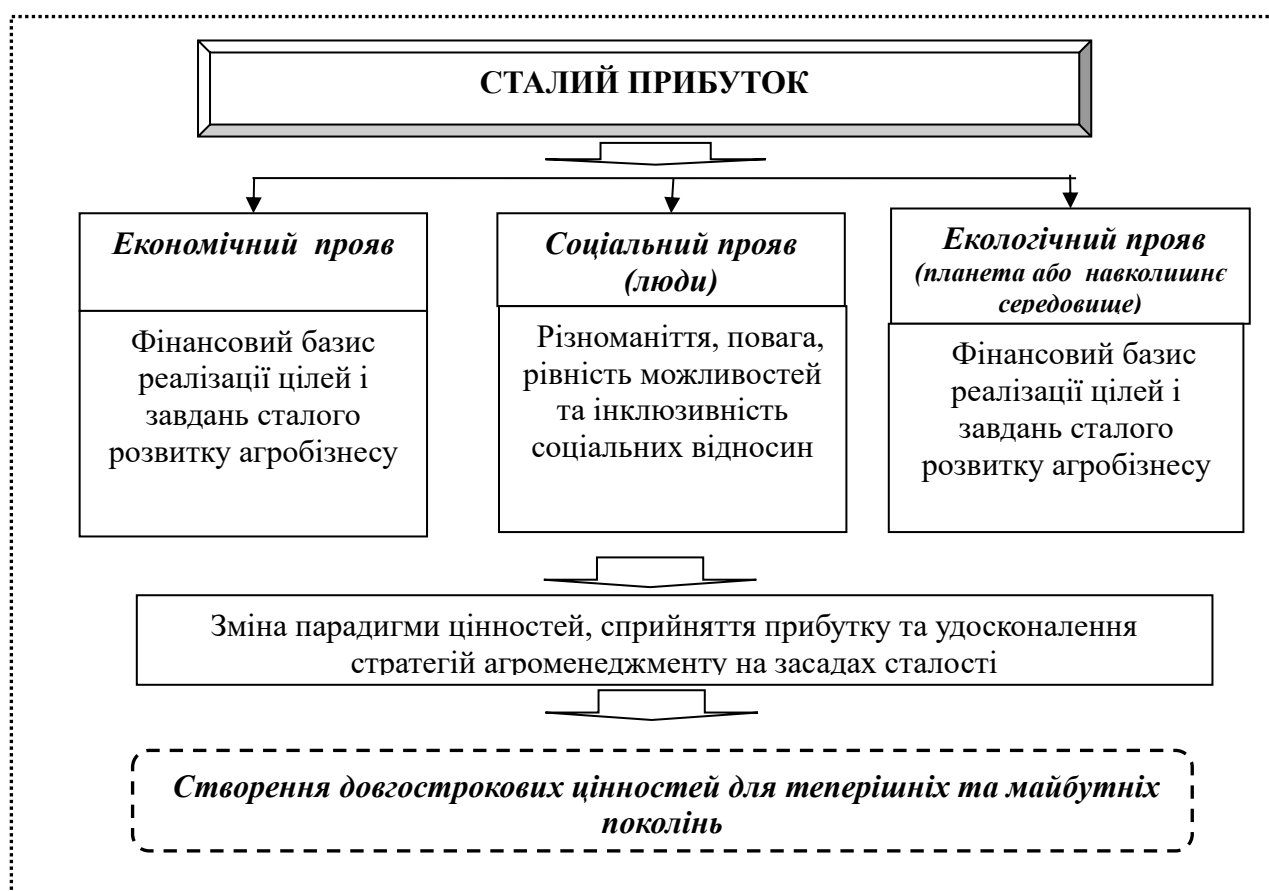


Рис. 1. Архітектура сталого прибутку бізнес-суб'єктів аграрного сектору

Джерело: складено авторами за [9,10,11]

Поєднання класичних засад прибутковості бізнесу із сучасними поглядами та стратегіями корпоративного управління потребує розробки нових моделей управління. Успішними прикладами таких моделей сьогодні постають моделі ESG, які генерують нові підходи до управління на засадах концепції сталого розвитку. Разом з тим, прибуток, як головний результат діяльності та роботи бізнесу, вже є своєрідним гарантом сталості подальшого розвитку та задоволення інтересів акціонерів. Винятково принципове питання за сучасних умов – як

створюється прибуток, на яких засадах і за якими напрямками він розподіляється після його визнання.

Поява нових концепцій управління вносить істотні доповнення у існуючий науково-методичний базис категорії «прибуток» та збільшує перелік її якісних ознак. Науковці сукупність якісних характеристик прибутку розглядають з різних позицій: як структуру джерел його формування та розподілу; як частину, яка залишається після відшкодування відсотків та обов'язкових платежів; як сукупність можливостей формування інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємства. Погоджуючись із такими підходами, вважаємо доцільним розширити їх спектр за рахунок відокремлення функціональної здатності сталого прибутку створювати фінансовий базис для реалізації цілей і завдань сталого розвитку та підвищення рівня корпоративної соціальної відповідальності бізнесу (рис. 2).



Рис. 2. Якісні характеристики сталого прибутку

Джерело: удосконалено авторами за [12,13,14,15]

Перехід на засади сталого розвитку у фінансовому менеджменті агрокомпаній сьогодні потребує кардинальної зміни орієнтирів, поглядів та сприйняття цінностей як з боку інвесторів і акціонерів, так і з боку покупців та споживачів продукції (робіт, послуг) агроформувань.

З боку агроменеджменту принципово важливим є відмова від мислення, заснованого на витратному підході. Витрати на програми соціальної відповідальності аграрного бізнесу та проекти сталого розвитку сільських територій мають сприйматись бізнесом як інвестиції, які мають потужний

потенціал продуктивності у майбутньому. Оцінка зв'язку між сталістю та фінансовим результатами діяльності вимагає ґрунтовного підходу до управління агроінвестиціями, які спроможні забезпечити реальні вигоди для агробізнесу і сільських територій (соціальні, екологічні, фінансові тощо). Для цього необхідним є точний моніторинг програм сталого розвитку та детальна аналітична оцінка вихідних та вхідних грошових потоків від їх реалізації. Аналіз фінансових ініціатив сталого розвитку потребує моделей атрибуції та аналітики відповідних даних, облік яких за сучасних умов розвитку більшості вітчизняних аграрних формувань ще не адаптований під цінності концепції сталого розвитку. Надійна модель атрибуції, яка має стати частиною системи обліково-аналітичного забезпечення управління прибутком, має враховувати два ключових виміри: обсяг доходів, на які здійснили вплив проекти сталого розвитку агробізнесу та вплив цих проектів та прийняття рішень покупців (інших стейкхолдерів) агрокомпанії відповідно до процесів господарського партнерства.

Як свідчать результати проведеного аналізу, незважаючи на низьку специфічних факторів, які здійснюють вагомий вплив на формування фінансового результату у сільському господарстві, аграрний бізнес залишається одним з найбільш прибуткових серед видів економічної діяльності в Україні (табл. 1).

Таблиця 1.

Фінансові результати діяльності сільськогосподарських підприємств України

Показники	2010р.	2015р.	2020р.	2021р.	2022р.	2022р. до 2010р., (+,-)
Фінансовий результат до оподаткування, млн грн	17320,5	101996,1	82041,2	238497,5	86774,7	69454,2
Чистий прибуток (+), збиток (-), млн грн	17253,6	101912,2	81509,3	237639,8	85901,2	68647,6
Чистий прибуток у розрахунку на 1-е підприємство, млн грн	0,56	1,28	1,65	-	-	-
Частка рентабельних підприємств, %	69,6	88,9	83,1	89,0	79,0	9,4
Частка збиткових підприємств, %	30,4	11,1	16,9	11,0	21,0	-9,4
Рівень рентабельності всієї діяльності, %	17,5	30,4	14,0	37,8	14,1	-3,4
Рівень рентабельності операційної діяльності, %	24,5	43,0	19,2	41,9	21,0	-3,5
Рівень рентабельності всієї діяльності, у середньому по економіці %	0,5	-7,3	0,9	-	-	-

Джерело: складено автором за [16]

Традиційно, рівень рентабельності господарської діяльності бізнес-суб'єктів аграрного сектору є вищим, ніж у середньому по національній економіці. Особливого значення така тенденція має за умов триваючого військового конфлікту в Україні, за якого аграрний сектор продемонстрував потужний запас міцності та потенціал стійкості. Разом з тим, у більшості аграрних компаній України, переважно, середнього та малого масштабу господарської діяльності, у практичних підходах агроменеджменту продовжують домінувати традиційні комерційно-прибуткові концепції управління, за яких прибуток з трилеми сталого розвитку реалізується лише у форматі задоволення економічних інтересів власників бізнесу. Без належної уваги залишаються два життєво важливих її компоненти: соціальна та екологічна складова.

Ціннісно-орієнтовані підходи агроменеджменту мають місце, переважно, у практиці крупних агрохолдингів, які мають фінансові можливості для реалізації програм сталого розвитку та працюють на спільному капіталі, задовольняють інтереси як вітчизняних, так і іноземних інвесторів, представлені на світових ринках агропродукції та фінансових інструментів. Основним напрямками розвитку діяльності зі сталого розвитку найбільших агрокомпаній України є: 1) досягнення екологічних і соціальних цілей сталого розвитку через управління ланцюгами вартості компанії; 2) перехід на використання біоенергетики (ТЕЦ на біомасі); 3) розробка та реалізація корпоративних кліматичних стратегій з використання низькоуглеродних виробництв; 4) подальша сертифікація систем управління навколишнім середовищем, здоров'ям персоналу та безпекою і якістю продукції; 5) розвиток персоналу.

Сьогодні сільське господарство України потребує затвердження комплексної стратегії розвитку на довгостроковий період (до 2030 року), яка має враховувати національні пріоритети розвитку галузі та міжнародний досвід забезпечення й інституціональної підтримки сталого розвитку сільського господарства і сільських територій. У своїй концептуальній основі вітчизняними вченими ННЦ ІАЕ УААН [20], обґрунтовано комплекс заходів економічного, соціального і екологічного характеру, які могли б становили основу такої стратегії, які мають багато спільних ознак із Європейською стратегією «Green Deal». Важливим аспектом у даному документі має стати механізм участі аграрних компаній України, зокрема, середніх та малих, у реалізації програм сталого розвитку та дієва мотивація агровиробників у розкритті нефінансової корпоративної звітності зі сталого розвитку вітчизняного сільського господарства і сільських територій. Ці положення сьогодні відповідають кращій європейській практиці та відображають пріоритетні національні інтереси аграрного сектору України як провідної галузі національної економіки. Винятково важливим для вітчизняної практики агроменеджменту та суспільства у цілому постає питання глибокого розуміння та свідомого сприйняття цінностей і переваг сталого розвитку, які формують життєво необхідні умови для існування теперішніх і майбутніх поколінь. Поєднання спільних зусиль та підходів до регулювання господарської діяльності на засадах сталого розвитку на рівні національної економіки, вітчизняного АПК, сільського господарства і агрокомпаній має стати

передумовою формування сучасної корпоративної культури агроменеджменту та вирішення актуальних завдань забезпечення гідного існування теперішніх і майбутніх поколінь у контексті кращої світової практики.

Висновки та перспектив подальших досліджень. Проведені дослідження показали, що за умов втілення у практичну площину діяльності бізнес-суб'єктів засад сталого розвитку категорія «прибуток» набуває нового формату та якісних характеристик. Одним з основних якісних параметрів прибутку стає його можливість формування фінансового базису для реалізації цілей і завдань сталого розвитку. Прибуток, як головний результат бізнесу, проявляється у трьох ключових вимірах: економічному, соціальному та екологічному. Сьогодні за умов імплементації принципів сталого розвитку у практичну діяльність аграрних формувань основними проблемними питаннями постають нерозуміння їх змісту та виняткової важливості, неопрацьованість інструментарію практичного управління, складність дії факторів зовнішнього та внутрішнього середовища його використання. Разом з тим, концепція сталого агроменеджменту поступово стає домінуючою та пріоритетною у західній і вітчизняній практиці. Вітчизняні сільськогосподарські підприємства мають позитивну тенденцію прибутковості діяльності, яка була збережена під час дії складних чинників, зумовлених тривалістю військового конфлікту в Україні. За даними досліджень, сільське господарство постає одним з найбільш рентабельних видів бізнесу у національній економіці. Це свідчить про наявність фінансового потенціалу, який може слугувати базисом для реалізації цілей і завдань сталого розвитку сільського господарства та сільських територій. Дієвою організаційною формою такої реалізації постає корпоративна соціальна відповідальність аграрного бізнесу. Перспективами подальших наукових досліджень є пошук дієвих механізмів та інструментарію активізації трансформаційних перетворень агроменеджменту у напрямі сталого розвитку сільського господарства та сільських територій.

Список використаних джерел:

1. Courrent J.M., Chasse S., Omri W. Do entrepreneurial smes perform better because they are more responsible? *Journal of Business Ethics*. 2018. № 153. P. 317-336.
2. Masud M.A.K., Nurunnabi M., Bae S.M. The effects of corporate governance on environmental sustainability reporting: Empirical evidence from south asian countries. *Asian Journal of Sustainability and Social Responsibility*. 2018. № 3. P. 3.
3. Hasan I., Kobeissi N., Wang H. Corporate social responsibility and firm financial performance: The mediating role of productivity. *Journal of Business Ethics*. 2018. № 149. P. 671-688.
4. Leonidou L.C., Christodoulides P., Kyrgidou L.P., Palihawadana D. Internal drivers and performance consequences of small firm green business strategy: The moderating role of external forces. *Journal of Business Ethics*. 2017. № 140. P. 585-606.

5. Weber O. Corporate sustainability and financial performance of Chinese banks. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*. 2017. № 8. P. 358-385.
6. Partridge D. Capturing the value of sustainability: Identifying the links between sustainability and business value. World Green Building Council. Retrieved from: <https://www.worldgbc.org/news-media/links-between-sustainability-business-value-identified-new-ukgbc-report>.
7. Ferrell A., Hao L., Renneboog L. Socially responsible firms. *Journal of Financial Economics*. 2016. № 122(3). P. 585-606.
8. OECD Insights. Sustainable Development: Linking Economy, Society, environment. Retrieved from: <https://www.oecd-ilibrary.org/>
9. Profit vs sustainability: Reconciling the sustainable transformation myth. Retrieved from: <https://www.weforum.org/agenda/2023/06/the-myth-of-profit-vs-sustainability-reconciling-sustainable-transformation/>
10. Arslan M., Kisacik H. The Corporate Sustainability Solution: Triple Bottom Line. *The Journal of Accounting and Finance*. 2017. № 3-5. P. 18-42.
11. ElAlfy A., Palaschuk N., El-Bassiouny D., Wilson J., Weber O. Scoping the Evolution of Corporate Social Responsibility (CSR) Research in the Sustainable Development Goals (SDGs) Era. *Sustainability*. 2020. № 12. P. 5544.
12. Бланк І.О. Управління прибутком. Київ: Ника-Центр, 1998. 544 с.
13. Хістієва О.В. Якість прибутку та його вплив на сталий розвиток торговельного підприємства: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.04 – Економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності). Дон. держ. ун-т. економіки і торгівлі ім. Туган-Барановського. Донецьк, 2006. 26 с.
14. Турило А.М., Зінченко А.О. Аналітико-графічний підхід до вимірювання якості прибутку підприємства. *Економіка промисловості*. 2009. № 4. С. 171-175. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econpr_2009_4_28.
15. Зінченко О.А. Управління якістю фінансового результату підприємства. *Економіка та управління підприємствами*. 2010. № 1 (103). С. 109-114.
16. Сільське господарство України. 2022: стат зб. / Держ. служба статистики України. Retrieved from: <http://ukrstat.gov.ua>
17. Діяльність підприємств. 2020: стат зб. / Держ. служба статистики України. Retrieved from: <http://ukrstat.gov.ua>
18. Pugachev M. Strategic directions of sustainable development of rural areas for the period up to 2030. Official website of the Research Center IAE of Ukraine. 2021. Retrieved from: <http://www.iae.org.ua/presscentre/archnews/2912-instytut-aharnoyi-ekonomiky-prezentuvav-strategichni-napryamy-staloho-rozvytku-silskykh-terytoriy-na-period-do-2030-roku.html>

References:

1. Courrent, J.M., Chasse, S., Omri, W. (2018). Do entrepreneurial smes perform better because they are more responsible? *Journal of Business Ethics*, 153, 317-336.

2. Masud, M.A.K., Nurunnabi, M., Bae, S.M. (2018). The effects of corporate governance on environmental sustainability reporting: Empirical evidence from south asian countries. *Asian Journal of Sustainability and Social Responsibility*, 3, 3.
3. Hasan, I., Kobeissi, N., Wang, H. (2018). Corporate social responsibility and firm financial performance: The mediating role of productivity. *Journal of Business Ethics*, 149, 671-688.
4. Leonidou, L.C., Christodoulides, P., Kyrgidou, L.P., Paliawadana, D. (2017). Internal drivers and performance consequences of small firm green business strategy: The moderating role of external forces. *Journal of Business Ethics*, 140, 585-606.
5. Weber, O. Corporate sustainability and financial performance of Chinese banks. (2017). *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 8, 358-385.
6. Partridge, D. Capturing the value of sustainability: Identifying the links between sustainability and business value. World Green Building Council. Retrieved from: <https://www.worldgbc.org/news-media/links-between-sustainability-business-value-identified-new-ukgbc-report>.
7. Ferrell, A., Hao, L., Renneboog, L. (2016). Socially responsible firms. *Journal of Financial Economics*, 122(3), 585-606.
8. OECD Insights. Sustainable Development: Linking Economy, Society, environment. Retrieved from: <https://www.oecd-ilibrary.org/>
9. Profit vs sustainability: Reconciling the sustainable transformation myth. Retrieved from: <https://www.weforum.org/agenda/2023/06/the-myth-of-profit-vs-sustainability-reconciling-sustainable-transformation/>
10. Arslan, M., Kisacik, H. (2017). The Corporate Sustainability Solution: Triple Bottom Line. *The Journal of Accounting and Finance*, 3-5, 18-42.
11. Elalfy, A., Palaschuk, N., El-Bassiouny, D., Wilson J. Weber O. (2020). Scoping the Evolution of Corporate Social Responsibility (CSR) Research in the Sustainable Development Goals (SDGs) Era. *Sustainability*, 2, 5544.
12. Blank, I. (1998). Profit management. Kyiv, 544 p.
13. Histieva, O. (2006). The quality of profit and its influence on the sustainable development of a trading enterprise. Donetsk, 26 p.
14. Turylo, A., Zinchpenko, A. (2009). Analytical and graphic approach to measuring the quality of the company's profit. *Economy of industry*, 4, 171-175. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econpr_2009_4_28
15. Zinchenko, O. (2010). Management of the quality of the financial result of the enterprise. *Economics and enterprise management*, 1 (103), 109-114.
16. Agriculture of Ukraine. 2022. Retrieved from: <http://ukrstat.gov.ua>
17. Activities of enterprises. 2020. Retrieved from: <http://ukrstat.gov.ua>
18. Pugachev, M. (2021). Strategic directions of sustainable development of rural areas for the period up to 2030. Retrieved from: <http://www.iae.org.ua/presscentre/archnews/2912-instytut-aharnoyi-ekonomiky-prezentuvav-stratehichni-napryamy-staloho-rozvytku-silskykh-terytoriy-na-period-do-2030-roku.html>